

**„Будимо толерантни међу собом, јер то је једини начин да
обитавамо у љубави Христовој!“**

Као свештеник сам безброј пута био затечен злом, коме не успевају да се одупру родитељи када сазнају да њихова деца не припадају традиционалној сексуалној оријентацији.

Рањене би биле обе стране! Требало их је „лечити“. Једна је била увређена, а други постиђена и повређена. Родитељи су тада у главном постајали насилници, а деца бескућници. Поставља се питање, да ли је на нама да судимо? Да ли су људи, који су то што јесу, желели то и бити? Да ли је љубав према себи и својој гордости, страх од мишљења људи из нашег окружења, надрасла љубав према сопственој деци? Да ли у име Божје родитељи сами себи дају право спроводити суд над децом?

Ако то већ чине, нека бар знају шта о томе Господ каже у Светом Писму.

Коринћанима 13:1-13

1. Ако језике човјечије и анђеоске говорим, а љубави немам, онда сам као звоно које јечи, или кимвал који звечи.
2. И ако имам дар пророштва и знам све тајне и све знање, и ако имам сву вјеру да и горе премјештам, а љубави немам, ништа сам.
3. И ако раздам све имање своје, и ако предам тијело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не користи.
(Зач. 154).
4. Љубав дуго трпи, благотворна је, љубав не завиди, љубав се не горди, не надима се,
5. Не чини што не пристоји, не тражи своје, не раздражује се, не мисли о злу,
6. Не радује се неправди, а радује се истини,
7. Све сноси, све вјерује, свему се нада, све трпи.
8. Љубав никад не престаје, док ће пророштва нестати, језици ће замукнути, знање ће престати.
9. Јер дјелимично знамо, и дјелимично пророкујемо;
10. А када дође савршено, онда ће престати што је дјелимично.
11. Кад бијох дијете, као дијете говорах, као дијете мишљах, као дијете размишљах; а када сам постао човјек, одбацио сам што је дјетињско.
12. Јер сад видимо као у огледалу, у загонетки, а онда ћемо лицем у лице; сад знам дјелимично, а онда ћу познати као што бих познат.

13. А сад остаје вјера, нада, љубав, ово троје; али од њих највећа је љубав.

Лука 6:31-45.

31. И како хоћете да вама чине људи, чините тако и ви њима.

32. И ако љубите оне који вас љубе, каква вам је хвала? Јер и грјешници љубе оне који њих љубе.

33. И ако чините добро онима који вама чине добра, каква вам је хвала? Јер и грјешници чине тако.

34. И ако дајете у зајам онима од којих се надате да ћете добити, каква вам је хвала? Јер и грјешници грјешницима дају у зајам да добију опет онолико.

35. Него љубите непријатеље своје, и чините добро, и дајите у зајам не надајући се ничему; и плата ће вам бити велика, и бићете синови Свевишњега, јер је он благ и према незахвалнима и злима.

36. Будите, дакле, милостиви као и Отац ваш што је милостив.
(Зач. 27).

37. И не судите, и неће вам се судити; и не осуђујте, и нећете бити осуђени; опраштајте, и опростиће вам се.

38. Дајите, и даће вам се; мјеру добру и набијену и стресену и препуну даће вам у наручје ваше. Јер каквом мјером мјерите онаквом ће вам се мјерити.

39. И каза им причу: Може ли слијепац слијепца водити? Неће ли оба пасти у јаму?

40. Нема ученика над учитељем својим, него и када се усаврши, биће сваки као и учитељ његов.

41. А зашто видиш трун који је у оку брата твојега, а брвно које је у твојему оку не осјећаш?

42. Или, како можеш рећи брату својему: Брате, стани да извадим трун који је у оку твојему, када сам не видиш брвно у оку својему? Лицењере, извади најприје брвно из ока својега, па ћеш онда видјети да извадиш трун из ока брата својега.

43. Јер нема дрвета добра да рађа зао род, нити дрвета зла да рађа добар род.

44. Јер се свако дрво по роду своме познаје; јер се смокве не беру са трња, нити се грожђе бере с купине.

45. Добар човјек из добре ризнице срца својега износи добро, а зао човјек из зле ризнице срца својега износи зло, јер уста његова говоре од сувишка срца.

Ефесцима 2:1-9.

1. И вас који бијасте мртви због пријеступа и гријехова својих,

2. У којима некада ходисте по духу овога свијета, по кнезу који влада у ваздуху, по духу који сада дјелује у синовима противљења,

3. Међу којима и ми сви живјесмо некада по жељама тијела свога, чинећи вољу тијела и помисли, и бијасмо по природи дјеца гњева као и остали; (Зач. 220).

4. А Бог, који је богат у милости, због велике љубави своје којом нас завоље,

5. И нас, који бијасмо мртви због гријехова, оживи са Христом – благодаћу сте спасени –

6. И с Њим заједно васкрсе и заједно посади на небесима у Христу Исусу,

7. Да покаже у вијековима који долазе превелико богатство благодати своје добротом према нама у Христу Исусу.

8. Јер сте благодаћу спасени кроз вјеру; и то није од вас, дар је Божији;

Не од дјела, да се не би ко хвалисао.

О утеси у жалостима

Премилостиви Господ, љубећи нас и желећи да нас спаси и сачува да не залутамо, да не будемо робови својих страсти, шаље нам различите жалости, болести и лишавања, тако да би се ми, схватајући нашу сујету и не налазећи утеху, окренули ка Њему, врхунцу наших жеља.

Наше срце бивајући рањено различитим опасностима и тугама, несвесно умире за свет, то јест, за страсти, тражећи утеху у бољем. Још, туге узрокују да срце умре за свет, то јест за похотљивост, љубав према новцу, љубав према слави. Душа, застрашена бучним искушењима, хита ка Богу смирењем, тежећи да се сакрије од мука жалости, под заштитом Његовог Промисла; тако очишћена честим мислима о Њему, долази до познања о себи, у усамљености види ужас својих грехова и почиње са плачем, који представља врата ка најдубљем месту у животу новог човека.

Ми, у нашој лудости, сматрамо себе срећнима и на врхунцу среће, када задобијемо богатства, част, славу и поштовање; али Бог зна боље него ми. Када Он види да је стање наше душе оштећено порастом ових ствари, онда узима од нас те благослове, као мудри отац, који одбија да свом сину да штетне, уместо благотворних ствари.

И као што су добре ствари овог света, по себи штетне за нас, неблаготворне, пошто нас уваљују или у раскош, или у гордост, ако поставимо наше наде у њих, онда ће их Господ одузети од нас, у Своме саосећању према нама, да наше душе не би погинуле; ради чега морамо захваљивати Господу, због Његове трпељивости.

Могу вам рећи сигурно, да сте на путу спасења, када сте посећени жалостима. Постоји крст за сваког Хришћанина, и сваки је јединствен. Када је наш Господ, Исус Христос, Цар Славе, узео наше тело, патио ради нашег искупљења чак до смрти на Крсту, оставивши нам пример, да би могли пратити Његове стопе и, позвавши нас, рекао: Ако ко хоће за Мном ићи, нека се одрекне себе, и узме крст свој и иде за Мном. (Матеј 16:24). Шта је крст, ако не жалости, које су нам

послане Промислом Божијим, свакоме од нас, према снази коју поседујемо за његово ношење?

Видимо да милост Божија, све ради за наше добро; шаље нам туге, тако да ми живећи у утеси и без брига, не постанемо надувени таштином и уображеношћу, јер је то стрела непријатеља, која нас може погодити изненада; ни не приметите када се забоду у срце. Али, туге нас чине смиренима; зато Свети Пророк Давид вапије Богу: Добро ми је што страдам. (Псалм 119:71). Пре страдања свог лутах (Псалм 119:67)

Морамо прихватити патње као послане од Бога, као пробу наше вере или казну, и не смемо роптати и стењати, осећајући да нам оне кваре распложење; не смемо кривити наше туге, већ кривити и прекоравати себе за нашу малодушност, јер се кроз ово рађа смирење. Када прихватимо наше жалости малодушно и када се сломимо под њиховом тежином, ми само лишавамо себе плодова трпљења.

Мораш веровати да ти се ни једна несрећа не може догодити, ако Господ не дозволи. А Он допушта жалости из љубави према нама. Па тако, ако прихватиш твоје жалости као казну, које показујеу да ниси лишен љубави Божије, као што Свети Апостол Павле пише: Сине мој! Не пуштај у немар карања Господња, нити губи воље кад те Он покара; јер кога љуби Господ оног и кара; а бије сваког сина кога прима. Ако трпите карање, као синовима показује вам се Бог: јер који је син ког отац не кара? Ако ли сте без карања, у коме сви део добише, дакле сте копилад, а не синови. (Јевр. 12:5-8)

Видиш, када смо кажњени, онда се као деца окрећемо Господу, а ако немамо кажњавања, онда постајемо као сурогати, а не као истинска деца. Тако, када имаш жалости, онда знај да те Господ није заборавио и да мисли о теби; и можеш бити сигуран, да ти неће послати више искушења, него што можеш поднети, а да ће заједно са искушењем, послати и олакшање. У жалостима које су ти дошле, немој кривити никога од оних који те вређају, јер је Господ, тај Који те кажњава, а људи су само оруђа Божија, кроз која Он делује.

Прихвати ово са вером и надом и принеси Господу своју захвалност за Његову неисказану милост, јер од тога ћеш примити олакшање и утеху у ношењу твојих жалости и, ако је то воља Божија, потпуно избављење од њих.